

DE VERBORGEN ERFGENAAM

Boek II – De Schaduw van de Erfgenaam

Auteur: Cedric Van De Voorde

Hoofdstuk 1

De Nacht na Ravenhof

De stilte voelde anders. Niet vredig, niet geruststellend. Maar zwaar, alsof de muren van Ravenhof zelf hun adem inhielden.

De eerste zonnestralen hadden zich nog niet laten zien. Een dikke nevel hing tussen de oude eiken rond het landgoed en kroop langzaam over de vochtige grond. De torens van Ravenhof staken als donkere wachters boven het mistgordijn uit. Vanuit de verte leek het alsof het eeuwenoude landhuis zweefde tussen hemel en aarde.

Elias kon de slaap niet vatten.

Hij stond voor het hoge raam van zijn kamer en keek uit over het landgoed. Nog geen dag geleden had zijn leven voorgoed een andere wending genomen. Alles waarvan hij dacht dat het waar was, bleek slechts een deel van een veel groter verhaal.

Hij was niet zomaar een wees. Niet zomaar een jongen zonder verleden. Hij was de laatste erfgenaam van een bloedlijn waarvan de wereld geloofde dat die verdwenen was. En toch voelde hij zich geen held. Alleen. Verloren.

Zijn blik gleed naar zijn spiegelbeeld in het raam. Hij zag dezelfde jongen als altijd. Donker haar. Vermoeide ogen. Een gezicht waarin hij nog steeds geen antwoord vond op de vraag die hem al zijn hele leven achtervolgde.

Wie ben ik werkelijk?

Een zachte klop op de deur haalde hem uit zijn gedachten.

"Kom binnen."

De deur ging langzaam open.

Lucas stapte naar binnen met twee dampende mokken in zijn handen.

"Ik dacht al dat je wakker was."

Elias glimlachte zwak.

"Ik heb het geprobeerd."

Lucas zette een mok op de vensterbank.

"Ik ook."

Even zei geen van beiden iets.

Ze luisterden alleen naar de wind die langs de oude torens streek.

"Voelt het voor jou ook vreemd?" vroeg Elias uiteindelijk.

Lucas knikte.

"Alsof Ravenhof... wacht."

"Wacht waarop?"

"Dat weet ik niet."

Nog voor Elias kon antwoorden, werd de stilte doorbroken.

Een diepe dreun.

Zo laag dat hij eerder gevoeld werd dan gehoord.

De vloer trilde kort onder hun voeten.

Beide jongens keken elkaar aan.

"Heb jij dat..."

Een tweede dreun volgde.

Harder.

Verder weg.

Alsof diep onder Ravenhof een gigantische stenen deur langzaam tegen haar scharnieren bewoog.

Lucas zette zijn mok neer.

"Dat kwam uit de kelder."

Nog voor ze de kamer konden verlaten, galmde de grote bronzen klok van Ravenhof door het hele gebouw.

Eén slag.

Twee.

Drie.

Een alarmsignaal.

Binnen enkele seconden vulden de gangen zich met rennende voetstappen.

De bewoners van Ravenhof kwamen uit hun kamers.

Iedereen keek dezelfde richting uit.

Naar beneden.

Naar de oude fundamenteën van het landgoed.

Elias voelde opnieuw die vreemde tinteling in zijn borst.

Dezelfde kracht die hij had gevoeld toen hij voor het eerst het geheim van zijn afkomst ontdekte.

Alsof iets diep onder Ravenhof hem riep.

Niet met woorden.

Maar met herinneringen.

Met een stem die ouder was dan de muren om hem heen.

"Kom..."

Hij verstijfde.

Lucas keek hem vragend aan.

"Wat is er?"

Elias keek naar de stenen vloer.

"Ik hoorde iemand."

"Hier is niemand."

Hij schudde langzaam zijn hoofd.

"Niet met mijn oren."

Zijn hart begon sneller te kloppen.

Op datzelfde moment verscheen Helena aan het einde van de gang. Haar gezicht stond gespannen.

"We moeten onmiddellijk naar de Grote Bibliotheek."

"Waarom?"

"Omdat iets wat eeuwenlang verzegeld was... zojuist is ontwaakt."

Geen van hen stelde nog een vraag.

Samen haastten ze zich door de lange gangen van Ravenhof,
zonder te beseffen dat dit slechts de eerste stap was naar een
waarheid die veel ouder was dan hun eigen wereld.
En diep onder het landgoed...
Op een plaats waar eeuwenlang niemand was geweest...
Opende langzaam een deur die nooit meer geopend had mogen
worden.

Hoofdstuk 2

De Stem in de Mist

De bronzen klok zweeg.

Toch leek haar echo nog altijd door Ravenhof te dwalen.

Niemand sprak terwijl de bewoners zich verzamelden in de Grote Bibliotheek. Het vuur in de enorme haard brandde fel, maar de warmte bereikte niemand. De spanning hing als een zware deken over de ruimte.

Helena stond aan het hoofd van de lange eikenhouten tafel.

Naast haar lagen oude perkamenten, vergeelde kaarten en een boek dat dikker was dan alle andere. De leren kaft was versleten en werd bijeen gehouden door een zilveren slot.

Toen Elias binnenkwam, keek iedereen naar hem.

Niet omdat hij iets had gezegd.

Maar omdat sinds de gebeurtenissen van de vorige dag niemand nog kon ontkennen wie hij werkelijk was.

De erfgenaam.

Helena verbrak de stilte.

"Vannacht is er iets gebeurd wat in bijna vierhonderd jaar niet meer is voorgekomen."

Ze legde haar hand op een oude kaart van Ravenhof.

"De beschermende zegels onder het landgoed zijn verzwakt."

Lucas fronste.

"Door wie?"

"Dat weten we niet."

"Of..." zei een oudere bewaker aarzelend, "...door wat."

Een koude rilling trok over Elias' rug.

Helena opende het grote boek.

Op de eerste bladzijde stond hetzelfde symbool dat Elias al zo vaak had gezien: vijf bladeren die samen één cirkel vormden.

Daaronder stond een enkele zin.

"Wanneer de laatste erfgenaam ontwaakt, zullen de slapende poorten antwoorden."

Niemand zei iets.

Helena keek Elias ernstig aan.

"Wij dachten altijd dat dit slechts een legende was."

"Maar dat is het niet," fluisterde Elias.

Ze schudde haar hoofd.

"Nee."

Op dat moment trilde de vloer opnieuw.

Niet hard.

Maar lang genoeg om het stof uit de oude boekenkasten te laten dwarrelen.

Er klonk een zwaar schurend geluid.

Alsof steen over steen werd geschoven.

Iedereen keek naar de achterwand van de bibliotheek.

Langzaam begon een van de hoge boekenkasten naar achteren te schuiven.

Een verborgen doorgang.

De bewoners van Ravenhof staarden sprakeloos toe.

"Die deur..." fluisterde Helena.

"...bestond gisteren nog niet."

Achter de boekenkast liep een smalle stenen trap recht de diepte in.

Een ijsskoude wind blies omhoog.

Hij rook naar vochtige aarde... en iets veel ouder.

Lucas trok zijn zwaard.

"Ik ga voor."

"Nee."

Helena hield hem tegen.

"Alleen de erfgenaam kan deze doorgang openen."

Ze keek naar Elias.
"Dat betekent dat hij ook als eerste naar binnen moet."
Elias slikte.
Hij voelde opnieuw die vreemde kracht.
Niet bedreigend.
Eerder...
Vertrouwd.
Alsof hij hier ooit eerder was geweest.
Hij zette voorzichtig zijn eerste stap op de stenen trap.
Zijn voet raakte de trede.
Onmiddellijk begonnen kleine blauwe lichtpunten langs de muren te verschijnen.
Eén voor één.
Tot de hele gang zacht werd verlicht.
Lucas keek verbaasd om zich heen.
"De fakkels..."
"Het zijn geen fakkels," zei Helena zacht.
"Dat is erfgenamenlicht."
De groep daalde verder af.
De lucht werd kouder.
De muren veranderden langzaam van ruwe steen naar glad wit marmer, bedekt met onbekende symbolen.
Na enkele minuten bereikten ze een ronde zaal.
In het midden stond een stenen sokkel.
Daarop lag een kristal, helder als ijs.
Maar zodra Elias dichterbij kwam, begon het kristal blauw te gloeien.
Plotseling vulde een stem de ruimte.
Niet luid.
Maar helder.
Alsof iemand vlak naast hem sprak.

"Als jij deze woorden hoort..."

Iedereen verstijfde.

"...dan ben jij de laatste van ons."

Elias voelde zijn hart sneller slaan.

"Zoek de Vijf Sleutels."

"Voordat de Schaduwkoning ze vindt."

"Want als bij de Poort van Oorsprong opent..."

De stem stakte.

Het kristal begon hevig te trillen.

Er verscheen een diepe scheur.

Met een oorverdovende knal spatte het uiteen.

De blauwe lichtpunten doofden tegelijk.

Volledige duisternis.

Toen...

klonk ergens in de gang een langzaam geluid.

Voetstappen.

Niet van iemand uit Ravenhof.

Iemand anders was al in de verborgen gangen.

En hij kwam dichterbij.

Hoofdstuk 3

De Kaart van de Vijf Rijken

De voetstappen kwamen steeds dichterbij.

Langzaam.

Beheerst.

Alsof degene die door de donkere gangen liep geen enkele haast had.

Niemand durfde te bewegen.

De enige geluiden waren het snelle ademen van de groep en het zachte tikken van steengruis dat van het plafond viel.

Lucas trok zijn zwaard.

"Blijf achter mij."

Elias schudde zijn hoofd.

"Nee..."

Hij wist zelf niet waarom hij het zei.

Maar diep vanbinnen voelde hij dat degene die naderde niet voor hem kwam.

Nog niet.

Een schaduw verscheen aan het einde van de gang.

Hoog.

Breed.

Een zwarte mantel gleed over de stenen vloer.

Iedereen hield zijn adem in.

Toen stapte de figuur in het bleke maanlicht dat door een smalle spleet in het plafond viel.

Het was geen mens.

Het wezen was bijna twee meter lang. Zijn huid leek uit verweerd grijs steen te bestaan en zijn ogen gloeiden zacht zilver. Over zijn borst liep een harnas dat met vreemde runen was bedekt.

In zijn rechterhand hield hij een lange speer waarvan de punt
blauw oplichtte.
Hij keek recht naar Elias.
Niet vijandig.
Maar onderzoekend.
Toen knielde hij.
"Erfgenaam."
Zijn stem klonk diep, alsof hij uit de berg zelf kwam.
"Ik heb eeuwen gewacht."
Iedereen keek elkaar verbaasd aan.
Lucas hield zijn zwaard nog steeds geheven.
"Wie ben jij?"
"Mijn naam is Aelor."
Hij boog opnieuw zijn hoofd.
"Laatste Wachter van de Eerste Poort."
Helena zette voorzichtig een stap naar voren.
"Dat is onmogelijk."
Aelor keek haar aan.
"Dat dachten jullie allemaal."
Hij stond langzaam op en liep naar de kapotte kristallen sokkel.
Zijn hand gleed over het oude steen.
"Het kristal heeft gedaan waarvoor het werd gemaakt."
"Het heeft de erfgenaam gevonden."
Hij draaide zich opnieuw naar Elias.
"Maar het heeft ook de Schaduwkoning gewaarschuwd."
De woorden hingen zwaar in de ruimte.
"Wie is de Schaduwkoning?" vroeg Elias.
Aelor zweeg even.
"De laatste koning van het gevallen zesde rijk."
Iedereen keek verbaasd op.
"Zesde rijk?" fluisterde Helena.

"Er waren toch maar vijf?"

Een droevige glimlach verscheen op het stenen gezicht van de wachter.

"Dat is wat de geschiedenis jullie heeft laten geloven."

Hij liep naar de achterwand van de zaal.

Met één beweging legde hij zijn hand op een cirkelvormig symbool.

Een laag gerommel vulde de ruimte.

De muur schoof langzaam opzij.

Daarachter lag een verborgen kamer.

Midden in die kamer stond een enorme ronde tafel.

Op het gladde stenen blad lag een oude kaart.

Geen gewone kaart.

De bergen leken te bewegen.

Rivieren stroomden alsof ze echt water bevatten.

Bossen golfdend zacht in een onzichtbare wind.

Zelfs de sterren boven de landen draaiden langzaam rond.

Elias stapte dichterbij.

Zodra zijn vingers de rand van de kaart raakten, begon het hele oppervlak helder te schijnen.

Vijf gouden punten lichtten op.

Verbonden door dunne zilveren lijnen.

Maar helemaal in het noorden verscheen een zesde punt.

Zwart, Pulsend. Alsof het leefde.

Helena keek geschrokken naar de kaart.

"Dat kan niet..."

Aelor knikte langzaam.

"Dat zesde rijk werd duizenden jaren geleden uit alle boeken gewist."

"Waarom?"

"Omdat de koningen bang waren."

"Bang waarvoor?"

De wachter keek Elias recht aan.

"Voor degene die daar regeerde."

Zijn stem werd zachter.

"Hij wilde niet alleen de vijf rijken verenigen."

"Hij wilde de Bron."

Elias fronste.

"Wat is de Bron?"

Aelor antwoordde niet meteen.

Hij keek naar de oude kaart alsof hij herinneringen zag die niemand anders kon zien.

"De Bron is het begin van alle magie."

"Zolang zij verborgen blijft, blijft de wereld in evenwicht."

Hij legde zijn stenen hand op de zwarte plek op de kaart.

"Maar als de Schaduwkoning haar vindt..."

Zijn ogen ontmoetten die van Elias.

"...zal niet alleen Ravenhof vallen."

"Dan zal elk rijk, elke stad en ieder levend wezen onder zijn heerschappij komen."

Op datzelfde moment begon de kaart hevig te trillen.

Het zwarte punt werd groter.

Langzaam verspreidde een donkere schaduw zich over de kaart.

Eén van de vijf gouden lichten doofde.

Aelor sloot zijn ogen.

"Het is begonnen."

Ver weg, aan de rand van het noordelijke gebergte, klonk een lange, ijzingwekkende hoorn.

Een geluid dat eeuwenlang niet meer had geklonken.

De eerste legers van de Schaduwkoning waren ontwaakt.

En ze waren onderweg naar Ravenhof.

Hoofdstuk 4

De Eerste Sleutel

De hoorn galmde nog na.

Zelfs diep onder Ravenhof leek het geluid door de stenen muren te trekken. Niemand sprak. Iedereen keek naar de levende kaart, waar de donkere schaduw zich langzaam verder verspreidde.

Aelor legde beide handen op de ronde tafel.

"Er is geen tijd meer."

Hij keek Elias strak aan.

"Als de Schaduwkoning de Vijf Sleutels eerder vindt dan jij, zal de Poort van Oorsprong voorgoed openen."

Elias liet zijn blik over de kaart glijden.

"Waar beginnen we?"

Aelor wees naar een klein eiland in het westen. Midden op het eiland brandde een gouden licht, helderder dan de andere vier.

"Daar."

"Dat is het Eiland van Arion," zei Helena zacht.

"Ik dacht dat het eeuwen geleden in zee was verdwenen."

"Dat geloofde iedereen," antwoordde Aelor. "Maar sommige plaatsen verdwijnen niet. Ze verbergen zich."

Lucas keek naar de kaart.

"En daar ligt de eerste sleutel?"

De wachter knikte.

"Verborgen in de Tempel van de Eerste Koning."

Elias keek opnieuw naar het licht.

Hij voelde een vreemde aantrekkingskracht, alsof het eiland hem riep.

Plotseling begon de grond opnieuw te beven.

Deze keer veel heviger.

Stof dwarrelde van het plafond en kleine stenen rolden over de vloer.

Een lage dreun vulde de verborgen kamer.

Aelor draaide zich onmiddellijk om.

"Ze zijn hier."

"Wie?" vroeg Lucas.

"Schaduwjagers."

Nog voor iemand kon reageren, klonk boven hen glasgerinkel.

Daarna geschreeuw.

Helena verbleekte.

"Dat komt uit de bibliotheek!"

Zonder aarzelen stormde de groep terug door de smalle gang.

De blauwe lichten langs de muren flakkerden terwijl ze de trap op renden.

Toen Elias als eerste de bibliotheek binnenstormde, stakte zijn adem.

Overal lagen boeken verspreid.

Boekenkasten waren omvergetrokken.

Ramen waren verbrijzeld.

Een ijzige wind gierde door de ruimte.

Midden in de bibliotheek stonden drie donkere figuren.

Hun lange mantels leken uit rook te bestaan en hun gezichten waren verborgen achter zwarte maskers zonder ogen of mond.

Ze bewogen nauwelijks.

Toch straalde er een dreigende kracht van hen uit.

"Blijf achteruit!" riep Lucas.

Een van de figuren hief langzaam zijn hand.

Donkere schaduwen schoten als slangen over de vloer.

Lucas sprong opzij, maar een zware boekenkast werd moeiteloos omvergeworpen.

De tweede figuur richtte zijn blik op Elias.

Hoewel hij geen gezicht kon zien, voelde Elias de haat.
"De erfgenaam..." klonk een holle stem.
"...moet sterven."
Voordat de schaduw hem kon bereiken, stapte Aelor naar voren.
Hij plantte de onderkant van zijn speer op de grond.
Een felle blauwe schokgolf verspreidde zich door de bibliotheek.
De schaduwen werden teruggeslagen alsof ze door een
onzichtbare muur werden geraakt.
De drie indringers weken achteruit.
Voor het eerst leek er twijfel in hun houding te zitten.
"Een Wachter..." siste één van hen.
"Onmogelijk."
Aelor zette een stap vooruit.
"Keer terug naar jullie meester."
"Zeg hem dat de erfgenaam niet langer alleen is."
Een ogenblik bleef het stil.
Toen veranderden de drie figuren in zwarte mist.
Binnen enkele seconden waren ze verdwenen.
Alleen de kapotte ramen en de ravage bewezen dat ze er ooit
geweest waren.
Niemand zei iets.
Lucas keek naar Aelor.
"Ze waren hier voor Elias."
"Nee," antwoordde de wachter.
"Hun opdracht was belangrijker."
Hij liep naar de verborgen doorgang.
Tot ieders verbazing was de stenen muur weer gesloten.
Alleen een kleine nis bleef zichtbaar.
Daarin lag een voorwerp dat er enkele minuten eerder niet was
geweest.
Een sleutel.

Van helder goud.

Op de ronde kop stond het symbool van een eik, omringd door vijf bladeren.

Elias stapte dichterbij.

Toen hij de sleutel oppakte, voelde hij geen pijn zoals de vorige keer.

In plaats daarvan hoorde hij een warme, rustige stem.

"De Eerste Sleutel heeft haar meester gevonden."

Een gouden licht vulde de bibliotheek.

Heel even verdwenen de scheuren in de muren.

Het stof leek stil in de lucht te hangen.

En diep onder Ravenhof klonk opnieuw een zware dreun.

Maar deze keer was het geen waarschuwing.

Het was een antwoord.

Aelor glimlachte voor het eerst.

"Nog vier."

Hij keek naar Elias.

"En vanaf nu zal iedere stap die je zet worden gevolgd."

Ver weg, in een donkere troonzaal waar geen zonlicht ooit doordrong, opende een man langzaam zijn ogen.

Voor hem brandden vijf zwarte vlammen.

Eén ervan doofde plotseling.

De man stond op.

"De eerste sleutel is gevonden."

Zijn glimlach was koud.

"Laat de jagers terugkeren."

Hij keek uit over zijn rijk van schaduw.

"Vanaf nu begint de echte jacht."

Hoofdstuk 5

De Wachter van de Brug

De dageraad brak aan boven Ravenhof.

Voor het eerst in lange tijd kleurde de hemel zacht goud, maar niemand genoot van het uitzicht. De gebeurtenissen van de afgelopen nacht hadden alles veranderd. De Schaduwjagers hadden Ravenhof gevonden, de Eerste Sleutel was ontwaakt en de oorlog waarvan eeuwenlang alleen gefluisterd werd, was begonnen.

In de Grote Zaal lagen kaarten, wapens en oude kronieken verspreid over de lange tafel.

Helena wees naar de levende kaart.

"De Eerste Sleutel heeft zichzelf aan Elias gegeven. Dat betekent dat de andere vier zich ook zullen openbaren."

Aelor knikte.

"Maar alleen als hij ze op tijd bereikt."

Lucas keek naar de kaart.

"Waar ligt de tweede?"

Het stenen gezicht van de wachter werd ernstig.

"Achter de Brug van Elar."

"Die naam ken ik niet," zei Elias.

"Dat komt omdat niemand haar nog kent," antwoordde Aelor.

"De brug werd eeuwen geleden uit alle kaarten verwijderd."

Hij legde zijn hand op de levende kaart. Langzaam verscheen een smalle zilveren lijn tussen Ravenhof en een uitgestrekt berggebied in het oosten.

Halverwege de route verscheen een diepe kloof.

Daarover liep één enkele stenen brug.

"Niemand bereikt de overkant zonder toestemming van de Wachter."

Helena sloeg een oud boek open.

"Volgens de legenden bewaakt hij de brug al meer dan duizend jaar."

Lucas grijnsde.

"Dan zal hij wel blij zijn eindelijk eens bezoek te krijgen."

Aelor keek hem strak aan.

"Of hij doodt iedereen die de brug probeert over te steken."

De glimlach verdween direct van Lucas' gezicht.

Nog diezelfde middag verlieten Elias, Lucas, Helena en Aelor Ravenhof.

Voor het eerst keek Elias om terwijl de zware poorten achter hen sloten.

Het oude landgoed leek stiller dan ooit.

Alsof het wist dat zijn bewoners misschien lange tijd niet zouden terugkeren.

Ze volgden een oud bospad dat steeds smaller werd.

De bomen werden hoger.

Hun stammen waren zo breed dat er gemakkelijk drie mensen naast elkaar achter konden schuilen.

Geen vogels zongen.

Geen dieren lieten zich zien.

Alleen de wind bewoog de bladeren.

"Dit bos leeft," zei Aelor.

"Hoe bedoel je?" vroeg Elias.

"Het kiest wie erdoor mag."

Nog voordat hij was uitgesproken, begon de mist tussen de bomen dikker te worden.

Binnen enkele ogenblikken konden ze nog nauwelijks tien meter vooruit kijken.

Lucas greep instinctief naar zijn zwaard.

"Ik vertrouw dit niet."

Plotseling hoorde Elias een kind lachen.
Hij draaide zich om.
Niemand.
Even verderop klonk de stem opnieuw.
"Kom..."
Hij liep automatisch in de richting van het geluid.
"Elias!" riep Helena.
Maar het was alsof hij haar niet hoorde.
De mist week uiteen.
Voor hem stond een klein meisje.
Ze droeg een eenvoudige witte jurk en had lang zilverwit haar.
Ze glimlachte vriendelijk.
"Je bent eindelijk gekomen."
"Wie ben jij?"
In plaats van antwoord te geven, wees ze naar voren.
Daar, tussen de mistflarden, verscheen een enorme kloof.
Midden over de afgrond liep een oude stenen brug.
Aan de overkant stond een reusachtige poort.
Het meisje keek Elias nog één keer aan.
"De wachter wacht al heel lang op je."
Toen verdween ze.
Alsof ze nooit had bestaan.
"Elias!"
Lucas bereikte hem buiten adem.
"Waar was je mee bezig?"
Elias keek om zich heen.
"Hebben jullie haar niet gezien?"
"Haar?"
"Dat meisje."
Iedereen schudde het hoofd.
Aelor keek zwijgend naar de brug.

"De Geest van de Bron."

Helena keek verbaasd op.

"Bestaat zij echt?"

"Alleen voor degene die door de Bron is gekozen."

Hij keek naar Elias.

"Dat betekent dat je pad al lang vóór je geboorte is bepaald."

Een zware dreun onderbrak het gesprek.

Vanaf de overkant van de brug kwam een gigantische gestalte langzaam in beweging.

Hij was zeker vier meter lang.

Zijn harnas was bedekt met mos en klimop.

In zijn rechterhand hield hij een enorme hamer van zwart metaal.

Toen hij zijn hoofd ophief, begonnen zijn felblauwe ogen te gloeien.

Zijn stem denderde over de kloof.

"Wie waagt zich aan de Brug van Elar?"

Elias zette een stap naar voren.

"Mijn naam is Elias."

"Ik zoek de Tweede Sleutel."

De reus bleef enkele ogenblikken zwijgen.

Toen plantte hij zijn hamer op de brug.

De stenen begonnen te trillen.

"Dan moet je eerst bewijzen..."

Zijn ogen lichtten nog feller op.

"...dat je de titel 'Erfgenaam' waard bent."

Langzaam begon de brug te veranderen.

De stenen verschoven.

Scheuren openden zich.

En vanuit de diepte steeg een ijskoude wind op.

De proef was begonnen.

Hoofdstuk 6

De Proef van de Brug

De wind huilde door de kloof.

Onder de oude stenen brug gaapte een eindeloze duisternis. Er was geen rivier te zien, geen bodem, alleen een zwarte leegte waaruit een ijzige kou omhoog kroop.

Elias keek naar de Wachter.

De reus stond onbeweeglijk aan de overkant, zijn enorme hamer stevig in de grond geplant.

Zijn felblauwe ogen weken geen moment van Elias af.

"Luister goed, erfgenaam," dreunde zijn stem.

"Wie de Brug van Elar wil oversteken, moet drie beproevingen doorstaan."

Lucas trok zijn wenkbrauwen op.

"Drie?"

"De proef van het Hart."

"De proef van de Geest."

"En de proef van de Ziel."

Helena sloeg haar armen over elkaar.

"En als hij faalt?"

De Wachter antwoordde zonder enige emotie.

"Dan zal de brug hem nooit meer erkennen."

De woorden bleven in de lucht hangen.

Aelor stapte naar Elias toe.

"Je moet deze proef alleen afleggen."

Lucas schudde direct zijn hoofd.

"Dat is geen goed idee."

"Dat is niet onze keuze," zei Aelor.

"De brug laat slechts één erfgenaam tegelijk toe."

Elias haalde diep adem.

Hij keek naar zijn vrienden.
"Ik kom terug."
Hij zette zijn eerste stap op de brug.
Onmiddellijk begon een zacht blauw licht onder zijn voeten te
verschijnen.
Bij iedere stap lichtten oude runen op tussen de stenen.
Halverwege bleef hij staan.
De mist om hem heen werd dikker.
Zo dicht dat hij de overkant niet meer kon zien.
Toen hoorde hij een bekende stem.
"Elias..."
Zijn hart sloeg een slag over.
Hij draaide zich om.
Achter hem stond een vrouw.
Lang donker haar.
Vriendelijke ogen.
Ze glimlachte naar hem.
"Kom mee."
Elias voelde tranen opkomen.
"Ben jij..."
De vrouw knikte.
"Je moeder."
Zijn adem stokte.
Hij had haar nog nooit gezien.
Toch voelde alles in hem dat dit haar gezicht was.
Ze stak haar hand uit.
"Het hoeft niet zo moeilijk te zijn."
"Je hoeft niet verder."
"Blijf bij mij."
Elias zette onbewust een stap naar voren.